

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **D. B.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2017, č. j. 2 A 106/2016 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Jindřichovi Lechovskému **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 8.228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 4. 12. 2016, č. j. KRPA-491143-12/ČJ-2016-000022, rozhodla o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Žalovaná současně stanovila dobu zajištění žalobce na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu u Městského soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 13. 2. 2017, č. j. 2 A 106/2016 - 39.

[3] K námitce nedostatečného vyhodnocení existence vážné újmy hrozící žalobci na Ukrajině, městský soud uvedl, že odůvodnění obsažené v napadeném rozhodnutí je v uvedeném případě dostačující. Žalobce v protokolu jen okázal na nestabilní situaci na Ukrajině, přičemž tak činil zcela v obecné rovině, aniž by jakkoliv konkretizoval či uvedl, jak se ho situace na Ukrajině skutečně dotýká. Lze považovat za obecně známou skutečnost, že situace na Ukrajině je rozdílná v západních částech země (do kterých je lze počítat i přístavní město Oděsa) a na východě země u ruských hranic. Podle městského soudu je nutné zmínit i možnost vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny, pokud by se žalobce necítil v Oděse bezpečně, nebo eventuelní návrat do své vlasti v Moldavsku. Žalobce ani neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že jeho návrat do Moldavska není možný a to zvláště za situace, kdy má v Moldavsku rodinu. Žalovaná se tedy podle městského soudu ve svém rozhodnutí vypořádala s možností existence vážné újmy dostatečně.

[4] K žalobní námitce, že žalovaná nedostatečně posoudila věrohodnost prohlášení žalobce ve vztahu k jeho úmyslu požádat o mezinárodní ochranu, městský soud uvedl, že s ohledem na okolnosti daného případu nepovažuje skutečnost, že se žalovaná výslovně nezabývala účelovostí tvrzení o záměru požádat o azyl v Brně, za natolik zásadní, aby mohla zpochybnit správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí.

III.

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[6] Stěžovatel v žalobě namítl nedostatečné vyhodnocení eventuálních překážek správního vyhoštění, jejichž existenci bylo třeba zvážit s ohledem na tvrzení stěžovatele, že na Ukrajině není stabilní situace, nechce se tam vrátit a jeho úmyslem je požádat v České republice o mezinárodní ochranu. S tímto žalobním důvodem se městský soud neztotožnil.

[7] Podle názoru stěžovatele se žalovaná ve svém rozhodnutí nevěnovala okolnostem, které nasvědčovaly možné existenci překážek správního vyhoštění. Městský soud namísto toho, aby pro tuto vadu napadené rozhodnutí žalované pro nepřezkoumatelnost zrušil, pokusil se tuto vadu napravit vlastním posouzením. Dodatečným vypořádáním eventuální hrozby vážné újmy hrozící stěžovateli, učiněným až v průběhu přezkumného soudního řízení, však nelze zhojit nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, které toto posouzení neobsahuje.

pokračování

[8] Na základě výše uvedeného proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Předmětem sporu je posouzení, zda se žalovaná v řízení o zajištění dostatečným způsobem zabývala možnými překážkami správního vyhoštění stěžovatele.

[12] Stěžovatel v průběhu správního řízení do protokolu o podání vysvětlení ze dne 4. 12. 2016 uvedl, že je zdravý, svobodný a bezdětný. Na území České republiky nemá žádné příbuzné ani osoby, které jsou na něm finančně či jinak závislé. Dále uvedl, že nesdílí společnou domácnost s občanem České republiky či Evropské unie. Na dotaz, zda je mu známa nějaká překážka, která by mu znemožňovala vycestování z území České republiky, uvedl, že by si chtěl vyřídit pracovní povolení a tak finančně pomoci své rodině. Závěrem pak pouze obecně dodal, že se nechce vrátit na Ukrajinu, protože tam není stabilní situace.

[13] Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*” Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje „*a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“

[14] Tím, jaké podmínky musí být splněny, aby správní orgán mohl rozhodnout o zajištění cizince, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS. Podle rozšířeného senátu „*[s]právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. [...] O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.*“

[15] Z obsahu spisového materiálu i ze samotného správního rozhodnutí vyplývá, že žalovaná posuzovala možnost realizace vyhoštění stěžovatele. Na str. 6 napadeného rozhodnutí žalovaná výslovně uvedla, že „[z] běžné praxe je správnímu orgánu známo, že v případě cizince existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie, a to ve stanovené době trvání zajištění, neboť v daném případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala cizince z území členských států vyhostit. Správní orgán v této věci hodnotil nashromážděné materiály, které si z moci úřední opatřil a zároveň vycházel ze skutečností sdělených v protokolu o podání vysvětlení ze dne 4. 12. 2016, ve kterém cizinec neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly, že výkon vyhoštění nebude moci být realizován. Správní orgán totiž při této úvaze zhodnotil rodinné a soukromé poměry, které má vázány na území, přičemž bylo postaveno na jisto, že cizinec je státním příslušníkem Moldavska a jeho rodina žije v Moldavsku a na Ukrajině. Rovněž nebylo zjištěno, že by cizinci v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona č. 326/1999 Sb., neboť z vyjádření samotného cizince nic takového nevyplývá.“ Naopak z vyjádření stěžovatele ani ze skutečností zjištěných z úřední činnosti žalované nevyplývá, že by zde byly jakékoli překážky pro realizaci správního vyhoštění. Stejně tak městský soud v dané věci předběžně posuzoval realizovatelnost správního vyhoštění stěžovatele, resp. zda nemůže být porušena zásada non-refoulement ve vztahu k zemi původu stěžovatele, přičemž dospěl ke stejnému závěru jako žalovaná, že zde nejsou překážky pro realizaci správního vyhoštění.

[16] Nejvyšší správní soud v této souvislosti dále poukazuje na rozsudek ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 33/2013 - 35, ve kterém soud reagoval na výše zmíněné usnesení rozšířeného senátu následovně: „[z] odůvodnění zmiňovaného rozhodnutí rozšířeného senátu je patrné, že směřuje především k situaci, kdy je teprve zahájeno řízení o správním vyhoštění a není dosud vydáno rozhodnutí ve věci samé (srov. zejm. bod 27, v němž rozšířený senát stanoví povinnost správního orgánu v řízení o zajištění „předběžně“ posoudit možné překážky správního vyhoštění). V nyní posuzované věci již bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele, které bylo potvrzeno rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 22. 10. 2012. Žalobu proti tomuto rozhodnutí stěžovatel nepodal. Žalovaná proto nemusela činit pouze předběžný úsudek o možných překážkách vyhoštění stěžovatele, ale mohla vyjít z pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění.“ Právní závěry vyplývající z tohoto rozsudku lze vztáhnout na nyní posuzovanou věc, neboť i v případě stěžovatele bylo již vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo potvrzeno rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 27. 10. 2016, č. j. CPR-21262-3/ČJ-2016-930310-V243.

[17] Naopak v této věci nelze aplikovat závěry vyplývající např. z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 236/2015 - 34, ze dne 20. 1. 2016, č. j. 1 Azs 275/2015 - 27, nebo ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 Azs 7/2016 - 22, podle kterých se správní orgán musí vypořádat s možnými překážkami realizace vyhoštění (vycestování) cizince podle § 179 odst. 1 a 2 písm. a), b) a c) zákona o pobytu cizinců podrobně a konkrétně. Je tomu tak proto, že stěžovatelé v uvedených věcech výslovně namítali překážky bránící jejich vyhoštění či zde byly objektivně známé skutečnosti nasvědčující existenci překážek pro vyhoštění. Naopak v nyní posuzované věci stěžovatel nenamítal, že by zde byly konkrétní překážky pro realizovatelnost správního vyhoštění (vycestování), resp. neuvedl ani žádné relevantní informace, ze kterých by mohl správní orgán dospět k závěru, že jej nelze vyhostit do země původu. Rovněž správnímu orgánu ani soudu nebyly známy žádné

pokračování

skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit existenci překážek. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění (při absenci konkrétních tvrzení nebo informací obecně známých, které by naznačovaly, že stěžovateli hrozí v zemi původu skutečné nebezpečí vážné újmy) představuje v nyní posuzované věci dostatečný podklad pro předběžné posouzení realizovatelnosti stěžovatelova vyhoštění, a proto jsou závěry žalované i městského soudu správné. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatele, že se žalovaná touto otázkou nezabývala vůbec, resp. nedostatečně.

[18] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[19] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[20] Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby – doložená porada advokáta s klientem dne 7. 3. 2017 přesahující jednu hodinu a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] v celkové výši 6.200 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 1.428 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 8.228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu